Nr 228 C.

Gunnar Österlund

Gunnar Österlind

Wänstad

Den 3/10 1916

Mor Jönssons

Hjärnarp

Gunnars

Österlind.

Backagården

Gunnar Österlund

Murbon Åkhuvud

Lösta Klätterrosen

Nr 1 Tipperary.

Gunnar Österlund

Nr 2

Pidel Peddy var från Irland och till London for en gång,
ej Vart Var han gick i hela stan han hörde samma sång,
Och Och man sjöng om Picadilly, Strand och Leicester Square,
Och Och snart han sången kunde, och den slutade så här:

Det är lång väg till Tipperary,
det är lång väg ≠jag har.
Det är lång väg till Tipperary,
till min egen Molly rar.
Farväl Picadilly – farväl Leicester Square,
Det är lång, lång väg till Tipperary
och till min hjärtans kär.

◇◇◇◇◇◇

Hem till Molly, – Peddy en dag några rader skrev:
"Du bör genast svara" – skrev han – om ej du får mitt brev
och finns det något starfet skrevet h[illegible] var,
så får du ej bli ledsen, – för min penna vill ej har:

Refräng: För det är lång väg, de.

◇◇◇◇◇◇

1.

No 228 C.

Gunnar Österlund

Gunnar Österlind

Wänstad

Den 3/10 1916

Mon Johansson

Hernarp

Gunnar

Österlind

Backagården

Murbruksarbetare

Goda Släktingar

Nº 1 Tipperary. Gunnar Österlind

Nº 2

Pidel Piddy var från Irland och till London för en gång,
ej kortare han gick i hela staden han hörde samma sång,
Och Och man sjöng om Picadilly, Strand och Leicester Square,
Och Och snart han sången kunde, och den slutade så här:

Det är lång väg till Tipperary,
det är lång väg ♯jag har.
Det är lång väg till Tipperary,
till min egen Molly rar.
Farväl Picadilly – farväl Leicester Square,
Det är lång, lång väg till Tipperary
och till min hjärtans kär.

◇◇◇◇◇◇

Hem till Molly, – Piddy en dag några rader skrev:
"Du bör genast svara" – skrev han – om ej du för mitt brev
och finns det något stavfel ~~x~~ skrevet här[illegible] var,
så får du ej bli ledsen, – för min penna vill ej bar:

Refräng: För det är lång väg, etc.

◇◇◇◇◇◇

2.

Molly skrev tillbaka: tänk i går vad hände sej,
Frederick Lonely - du vet - han friade till mej,
Men det är ju givet, att han fick ett bäddlag nej.
Ty av längtan jag förgås, om jag ej får träffa dej.
Refräng: Men det är lång väg etc

№3 Pelle med handklaveret.

Melodi: Hjuan grabbar

För Pelle varen pojke som jag känt igen,
För resten skå jag säga det var min bäste vän.
Bland många hans meriter, så spelte han klaver
Allt uti granna takter, uti fint manér.
Var det lek uti bygderna nånstans,
Så nog var pelle med där han och spelte fyr till dans

Gunnar Erfrid Österlund
Grevie
den 19/ 1919

Killebäckstorp

Gunnar Erfrid Österlund
Killebäckstorp
Grevie

3.

Gunnar Ohrlins

№ 4 **Direktören** Gunnar Ohrlin

melodi: Kärlekvalsen

I somras hänt en gång
När som tiden den blir för lång
Här en direktör, for med ångfärjan till Helsingör
Han på färjans däck,
gick och gnolade munter och käck
Kärleksmör, en trippa han gör
till Amanda i Helsingör
Livet en chimä det är ibland
Vinkande från fjärran blånad strand
Som Amanda för
denna direktör
Här uti Helsingör.

◇◇◇◇◇◇

Först sliter han med sorg
sig från gummor i Helsingborg
Kärleksgrydd han står
och i ögat en avskedstår
Men när färjan svängt
över bord han sorgen strax slängt
Blommor strör
Direktör
För Amanda i Helsingör
Livet en chimä, o.s.v.

◇◇◇◇◇◇

Vid vin och kyssars fröjd
snart vid glaset han sommar förnöjd.
Plånboken ser i
med de sju hundra kronesedlar uti
Hon har i förvar, och [illegible] får
Nu jag hör,
direktör
till Köpenhamn, från Helsingör.
Livet en chimä det är ibland
vinkande från, o.s.v.

◇◇◇◇◇◇

4.

Men ach i Djurgby dock
taget han av polisernas flock
Knappt utom bössen fick
Direktörens förrän hälar hvick
Hem till mor där snäll
Han nu skaltar protokös vän hväll
Ej han bör
för frues humör
bitta över till Helsingör
Livet en chimär det är ibland
Vinhandel från fjärran blånad strand
Som strandar för denna direktör.
Här uti Helsingör.
Slut

№ 5 Arholma-Polsen

Nordan stormar vänder
skilla stjärnor tänder
lyssnen till legenden
om Arholma ön.
Tinders skilla klagan
vill å vågor jagan
vemodsfulla sagan
om Arholma ön
Mångtusenstrofer i bruvande hav
slungat de bräckliga skalen i kvav
sjungit sin sång över vaggande hav
vid Arholma ön.

◊◊◊ ◊◊◊◊

Ödets nornor sjunnen
med vemodsfulla sinnen
sagofulla minnen
om Arholma ön.
Flun i liden gryning
nordanvågors dyning
lekte bordön flyning
vid Arholma ön.
Då sjöng musiken en ann melodi
sjöjungfru klagan om havsholleri
striden om människo öden däri
vid Arholma ön

◊◊◊◊◊◊◊

Mången natt vid stranden
syntes människo anden
vinkande med handen
mot Stholms ön.
Då fick människo anden
högre makters maning
fyren fick sin daning
på Stholms ön.
Sen har den sörjande anden fått se
vågorna söka vid stranden sitt bo
sjömännen sjunga om härlek och ro
på Stholms ön.

Den 1/2 1917

№6 Härjedals-vasan

Ja för de flickorna jag stror
som i Härjedalen bor
en visa jag vill sjunga
fast ja inte kan ett ord.

Finns så mången fattig
" så " rik
Finns så många flickor
men ej varandra lik
en är mager en är fet
en är rosig en är blek
men alla har di vanan
de välja ut till lek.

På bala o på fester
där har di deras hem
där går di för att träffa
sin lille rare vän
där är dans musik o sång
där är glasen jämt i gång

och ofta uti valsen
jag fjällan tar i famn.

Vår balen den är slutat
och hem jag skulle gå
då tager mig an armen
den minst jag väntat på
Ja god afton och hav tack
vackert väder är i natt
jag är så rädd att rallaren
på vägen tar mig fatt.

Men jag förstod signalen
och gick med flickan hem
och av mig mina kläder
och kröp i hennes säng
ja för då kysser som jag får
och på bröstet henne får
och flickans blod det svallar
som det fullt av flugor var.

Men när så han tycker
att blodet svallat nog
så tager han den lille
och lägger i ett fall
för en buske o. en strand
och en hälla full med vana
där lille store Jonas
sig förnöja kan ibland

Han vissnar och han faller
ett fall i paradis
men inte för han faller
i evighet precis
för jag skall säga dej min vän
att han reser sig igen
att den som bäst han hoppas
är flickans bäste vän.

Vanstad d 12/2 1917

7.

№ 7. Med Flygmaskin

I Det finns på vår jord många sätt, som var man vet,
Att svinga sig till ära och vinna ryktbarhet.
Men allra bäst det vore, därpå jag ger mig hin,
Att kunna hitta på en ordentlig flygmaskin.

II Visst Nyberg har knogat därpå i många år,
Men ständigt lika galet varenda gång det går.
När fram som bäst han seglar, med högst belåtet min,
Det barkar ner i diket med hela flygmaskin.

III Men tänken er alla hur bra vi skulle ha't,
Ifall vi fingo färdig en dylik apparat.
Ej mera nerpå jorden vi troskade som svin,
Nej, upp igenom luften det gick med flygmaskin.

IV Vid järnvägsstationer man slapp i timtal stå
För att en liten plats uppå tåget kunna få.
Man köpte "korv och limpa" ifrån ett magasin
Och fore fri som fågeln uti en flygmaskin.

V Då kunde sin fästmö man bjuda varje dag
Att följa med kring jorden en två, tre, fyra slag.
Man frukost åt i Newyork och middag i Berlin,
Besåg på kvällen Peking ifrån vår flygmaskin.

VI Och brummande björnar ej mera hördes av,
Ty undan deras "ramar" så glatt man sig begav.
De fingo stå här nere och göra fula grin,
Då du bar av till väders uti din flygmaskin.

VII Ej mera behövdes på gatorna polis
Ty jorden hade blivit ett riktigt paradis.
Om någon bleve full utav konjak eller vin
Han lades uppå "torken" uti en flygmaskin.

VIII Och om med sin gumma man jämt ej kunde dra
Så vore bästa sättet att svart på schappen ta.
Det bleve något härligt att skåda gumman sin
På kvast förfölja gubben som for i flygmaskin.

IX Och sen varje svärmor så grinig, ful och le,
I största hast man skulle ju kunna respass ge.

Uti en säck hon stuvades först ordentligt in.
Och skickades till himla uti en flygmaskin.

X Ja, därför jag har till en flygmaskin mitt hopp
Som varande ett medel att hjälpa folket opp.
I andanom jag redan mig tycker kunna se'n
Den nyuppfunna, präktiga lilla flygmaskin.

Den 13/6 1917. S. E. Österlund

№8 Stinsens visa

I Bland alla de yrken, som uppå jorden finns,
Är ett utav de värsta ändå att vara stins.
Det kror nog inte mången, man tänker blott som så:
"Asch, han skall bara blåsa när tåget det skall gå!"

II Men han får ej vara en karl som mödan skyr.
Ty för en stins det finnes minst tusenfals besvär:
Han telegrafen sköter med van och säker hand
Och hälsningar ut sänder från vänner allt ibland.

III Och fem varje morgon skall stinsen stiga opp
Se till att semaforen är klar vissa "stopp"
Med flaggan uti handen han sen på linjen går
Och lagar så, att tåget ej kör på orätt spår.

IV Vid "luckan" han sedan skall stå så snällt på tur
Och mångla bort biljetter, både' enkla och retur.
När då han utav fjäsket blir lessen och nervös
Då kommer folk och säger: "Den stinsen jämt är trög"!

V Så ska han notera hur mycke gods då ä
Och polletera kärningar och höns och annat så
Samt stå med hand vid mössan och göra fin honnör
När banan inspekteras av någon direktör.

VI Och likväl, ja likväl är lönen liten nog.
Den kan ej alls betåla så fasligt mycke krog.
Men likaffullt så kror jag, att ingen människa finns,
Som kan en smula ömka en stackars gammal stins

Den 22/6 1917
S. E. Österlund

9.
3498 6 38960078 65

№9 På Bohuslāns kuster

I På Bohuslāns kuster bland skären de grå,
Dār ser man en grav med ett ankare på.
Den saknar all klädsel av kransar och band,
Dess prydnad består utav vågskum och sand.

II Men sagan om den som i graven är gömd,
Av fiskarbefolkningen icke är glömd.
Och om tiden den icke mitt minne förstört
Så vill jag berätta det som jag har hört.

III Bland aldriga granar som växa på strand,
Dār ser man en fiskareflicka ibland.
Hon satt dār så ensam med hand under kind
Och lyssnade tankfullt på susande vind.

IV Hon suchade ofta, hur smärtsamt det är,
Att så vara skild från den vän man har kär.
Och svara mig böljа på blånande hav
Var finnes min vän eller är han i grav.

V Eller har han mig svikit och tagit en ann
O, Gud denna tanke må ej vara sann.
Han svor mig en trohet förrān han for bort,
Och lovade vara igen inom kort.

VI Med sorg uti hågen i längtan hon går
Mitt sällskap är vågen som brusande slår
Mot silkeskladda granar och mörkgrāa skär
De äro de ända som mig kāda kär.

VII Nu tack för er vänskap nu visat mig här
Farvāl nu av världen för evigt jag tar
Min grav skall jag bädda i böljornas sal
Bland sjötång och näckrosor vila jag skall.

VIII Nu löser hon sakta sitt böljande hār
Och sedan han nedāt skandbädden går
Hār viskar hon sakta sin älskades namn
Den sjunker hon ner uti böljornas famn.

IX Några dagar därefter som flickan försvann
Man likhet av henne i böljorna fann
Sen bäddas hon ned invid granarnas fot
Dār vilar hon trygg ifrān stormarnas hot.

8 Men den sjöman som kom från det glänsande hav
Låt resa ett enkelt på hennes grav
Och därtill en inskrift med dessa ord
Här vilar den flicka jag älskat på jord.

XI Men Kattegatts böljor som brusande slår
mot foten är gravén från år och till år
Men sagan om den som i graven är gömd
Av fiskarbefolkningen icke är glömd.

Forts 1/12 1917
Gunnar E. Österlind

No 10 En Elektrisk Wisa!

av Calle Z

I En gladelig wisa jag önskar att sjunga
Så alla i Bjäre, både gamla och unga,
Ska' fröjdas med mig i werkendaste hus,
Sen wi nu fått tändt wårt elektriska ljus.

II Det war ju härute i mörkaste Bjäre
En stor tandagnisslan och stor nöd på fäe;
Wi sutto wa hwäll uti mörker och stor
På Yanker och ryssar på hin och hans mor.

III Det war här i bygden så fasligt toset;
Wi av fotogenen ej ens kacle oset,
Ty herr Rockefeller för den sälle P,
Och utan den kunde wi ingenting se.

IV Wål sökte wi hjälpa oss fram i wåe wilda,
Wi tände en präsa och Bengtssons gloilla,
Men präsan hon glodde så ynkeligt, ack,
Och Bengtssons gloilla ju slutligen sprack.

V Men så uti Båstad man lyckades hitta
Elektriska ljuset, så nu kan wi hitta
Wid det lika bra som wid soln om dån,
Då sju gånger bättre än Rockefills tran.

VI Ja, tack ware Malmström, Nobel och Brandtwisten,
Generar ej längre petroleumbristen,
Och Lambert och Werner och Westrom och Hjort
Hjälpt till att upplysa wår bekmörka ort.

VII Men när dessa herrar vi här ha på tale,
Så förvar ej glömma stadsingeniör Dale,
Som tillbörligt förfogande krafter har ställt
Från tergökasheden och ju Ulriksfält.

VIII Och så ha vi Heintzel och Rietz i telen
Vi utan dem ej hade fått härligheten,
Det svettats och gnatt utav baraste hin,
För sé de va rädda för Konsuln Bolin.

IX För Cederholm, Larsson till heder det länder
Att skuts de haft trådarna i sina händer,
Med dem och montörerna ljuset är lett
Rakt in i vår stuga så nu har vi sett"

X Med mig nu go vänner Er enigt förenen —
Så skunka vi alla uti fotogenen,
Vi äro rätt glada eländet vi slappt,
Och holla nu ljus fram med tryck på en knappt.

XI Och vid det nytände elektriska ljuset
I Nordens Sorrento, vid Kaffegattsbruset

För männer som gjordet och för A. B. G
Vi tömma i botten en skål! Leve de!

Förslöv d. 7/12 1917
Gunnar L. Österlinch

Kaffebristen! av Calle J

melodi: När minen mamsen på himlen blir

I Det allra godaste man förtär —
Om nu man har något af'et —
Är kaffetären, som man nu tär
Sänkt i Atlantiska hafvet
Till mychin kvidan och sorg i själen
Som svider värre än skaf på hälen
Bland kvinnorna.

II Men även vi stackars äkta män
Av kaffebristen få lida,
För våra fruar ej känns igen
Där de surmulna framskrida
Så sorgesamma och med åthäver

Liksom när glöttarne hava skäver
De gnälla jämt.

III Ja, är det mänskligt att så bortta'
Den kära, styrkande tåren,
Som är det ända, som smakar bra,
När de ä' komna till åren
Och männen föredra' celibatet
Och de på bit drikka ur tefatet
Sin kaffetår.

IV I alla fall ska dä ändå ha't
Och därför kramma de "Petter"
Och koka kaffe på surrogat,
Som ingen vet vad det hetter.
Men hur man kokar och hur man bränner,
Den rätta doften man aldrig känner –
Åh, nännemän?

V Men vad som längst in i hjärtat grep
Och vad som ej kan ersättas,
Är deras härliga kaffegrep,

Där kunga hjärtan fick lättas,
När små skandalerna man utleta'
Och allra nyaste nytt fick veta
I hela sta'n.

VI Och vem det är, som har hittat på
Den här olyckliga bristen,
Så är det visst, om de honom nå
Som hedning eller som kristen,
Och han av någon bev här förrädder,
Han bleve levande bränd o flådder
I raseri

VII Och därför är det för honom bäst,
Att han nu håller sig undan,
Och söker bikta sig för en präst,
För annars så vete kundan,
Om kvinnorörelsen här i landet
Tillställer uppror i vita bandet
Och kopyets här.

VIII För kaffet är deras enda mat,

13.

När de predika mot spriten,
Till vilken de ha ett gräsligt hat —
Och nubben med, stackars liten.
Och om de nu ej få kaffetåren,
Så sprängs snart kvinnliga rösträttshären
I himlens sky

IX Ja, något galet här kommer ske,
Det liksom känner jag på mig,
Jag skulle också det säkert se,
Om jag i sumpen lät spå mig.
Och något måste här av oss göras,
På det att freden ej nu skall störas
I Sveriges land

Förslöv d. 17/12 1917

Gunnar Österlind

14.

Nr 12 Barndomshemmet.

I Där som sädesfälten böja sig för vinden
Och den gröna skogen den stod bakom de
Och den lilla röda stugan invid grinden
Som i forna dagar var mitt barndomshem.

II Där var sommarsol o ljus i gröna hagar
När som aderton år jag då hemma var
Och de minnen som stå kvar från dessa dagar
De är de bästa o de vackraste jag har.

III När som tanken ute västern ilar
Hem till gamla kära Sverige då och då
Sedan dess har sprunnit långa långa tider
Barndomshemmet har jag ej förglömt ändå.

IV Och den flicka, jag, det fanns ej hennes like
Hon var solen i mitt liv då jag var ung
Hur så vilar hon i gravens kalla rike
Jag står ensam ute världen och förglömd

V I förtvivlan griper jag till vandringsstaven
Ty mitt lyckas band ~~det var~~ jo endast den
Och därute skall jag bäddas ner i graven
Långt från hemmet och från den jag haft så kär

VI Uti hemmet fick jag allt vad jag behövde
Jag förstod det kanske ej förrän jag blev stor
Och föräldrarna mig hemmets goda lärde
Nu så e di döda både far och mor

Backagården d 3 mars 1918
Gunnar E. Österlund

Andersen.

Andersen han er min eneste Ven.
Jo De kan bande paa. det er en Svend.
Sikken ett Øje og sikken et Haar
og sikken hans Hjerte det slaar.
Derfor kan er jeg blid som et Lam,
alt, vad jeg yer, det laaner jeg ham.
Jeg er forelsket og sholdet og ~~stær~~ skjør,
og altid i dejligst Humør.

15.

Han lagger Beslag snart paa alt vad jeg faar,
de Støvler jeg kjøpte hos "Hector" igaar,
dem har jeg laant min bedste Ven,
Andersen Andersen.
og hvis jeg kender Andersen,
ser jeg aldrig dem igen.
Mandfolk de' nøiet Skidt,
gi'er vi os af med dem, gaar de' for vidt,
det er li'esaadan med min gamle Ven
Hans Peter Andersen.

Andersen paastaar at jeg er en "Gud"
hvergang han sender for koldt Vand og Slud,
stiller han straks hvor Velsignelsen gror
og si'er det forløsende Ord.
Jeg er min Kæreste Laanekontor,
jeg mig alene hans' Fremtid beror,
man ska' ve'li'eholde hele sin Glans,
det siger hans æstiske Sans.
Til Yderligheder hans Fordringer gaar
den Tandbørste som jeg har brugt i et Aar,
den har jeg laant min bedste Ven

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
2 4 8 16 32 64 128 256 512 1024
12 13 14 15 16 17
4096 8192 16384 32768 65536

18 19 20 21 22 23
131072, 262144, 524288, 1048576, 2097152, 4194304,

24 25 26 27 28 29
8388608, 16777216, 33554432, 67108864, 134217728, 268435456

30 31 32
536870912, 1073741824, 2147483648

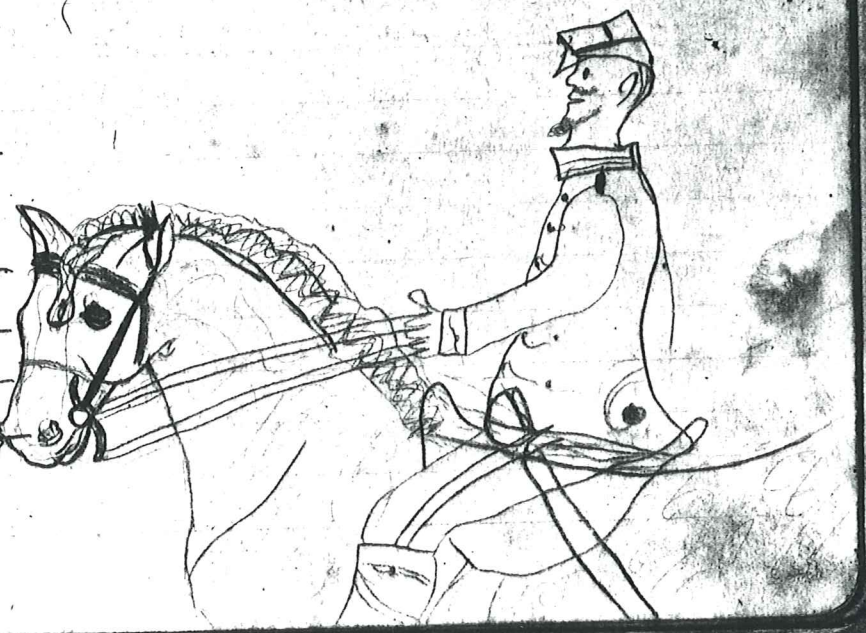
En beräkning på hur mycket ~~det kostar~~ kostar för en omgång skoning på en häst om det första sömmet kostar 1 öre och sen vidare dubbelt mycket för varje och ett inalles summa kor. 21,474,836,48

16.

32768 3600 86
2 24
Klara Karl 65536 14400
2 7200
8192 16384 131072 8640 0
8192 2 32768 365
16384 Klara 4320
5184
2592
31536000
1

131072 160
2 + 160
262144 320
2
524288
2
1048576
2
2097152
2
4194304
2
8388608
2
16777216
2
33554432
2
67108864
2
134217728
2
268435456
2
536870912
2
1073741824
2
2147483648

31536000
1921
31536
63072
283824
31536
60,581,656,000

Gunnar Österlind Killeberg Östergötland

Gunnar Österlind

Förslövshyttan

Tidningsman

17.

"Andersson"

I Jönssons Lovisa som städerska är
har just i dagarna råkat bli kär.
Hon var på bal och där träffade hon
den hjulbente Jöns Andersson.
De dansade skyy och har kompacte kärt,
Lovisa fick liktorn på tån inom kort.

Refr.:
Den har hon fått ifrån sin vän,
Andersson, Andersson,
Och tror jag rätt om Andersson,
Tär han inte den igen.
Manfolk likna sig jämt
Både i allvar, i kärlek och skämt,
Bäst som man tror att man har dem fast
Fly de sin väg med kast.

II Nu går all städning för flickan som dans.
Golven få dubbelt så omsorgsfull ans,
Och vad som ger kennes kjärta sin hast

Å Anderssons ljuvliga röst
Sjungande knogar hon lycklig, nöjd,
Njutande av synde himmelens fröjd.
Refr.:

III Lilla Lovisa får brev då och då,
Blommor och skänker de komma också,
Än får hon handskar, så söta och små
Att tummarna knappt i den gå.
Nålar och A bröcher med glimmer och skim
Och ring med en stilig och glänsande sten.
Refr.

IV Sen fick hon, tack vare kärlekens sus,
mottaga en spjälterng sidenblus.
Anderssen möter hon var lördagskväll
Lychlig, förnöjd, glad och säll.
Tysta de njuta i kompani
Kvällens förtrollning i en koloni.
Refr.

V En gång bog Andersson i hasdens och sa:
Lilla Lovisa just dig vill jag ha.
Armen han lade kring livet så nätt
Med förstmannens ansyrått och rätt.
Flickan som måtte ha suttit och drömt,
Kände en kyss nypa lägre ner ömt
Refr.

VI Nu går Lovisa så nöjen och rar
Och med en barnvagn på gatorna drar
Djupt ibland barnvagnens kuddar och filt,
Hörs skriket från en liten pilt.
Vaggande gående hon skatten så rar
Men tänker med vemod på alskingens far.
Refr.
Den har hon fått ifrån sin vän
Adlersson Andersson
~~Lovisa har rätt om den~~
Sar han inte den igen.
Manfolk likna sig järt.
Både i allvar i kärlek och skämt
Päst som man tror att man har den fast
Flyr de sin väg med kast.

Backagården de. 4/8 1918
Gunnar Österlund

18.

Rosa ifrån Trosa

Till en doktor uti Trosa oj oj oj oj oj
Kom en dag den lilla Rosa " " " " "
Hennes röst den var så mjuk så
Som en liten silkesdocka så
Och hon pep, jag är så sjuk sa oj oj — "

Lilla Rosa hurut hänger " " "
Doktorn sitter där och blänger " " "
Nå ha av är fången lätt
Om jag fel på er kan hitta
Någonstans ska det ej sitta " " "

Lilla Rosa genast knäpper " " "
Upp sin kjol och ned den släpper " " "
Och så blygsam uti sinnet
Tar hon sedan av sig linnet
Och står där i vita skinnet " "

Doktorn tog så sin lur o leta oj, oj, oj oj oj oj
Peta skrita och arbeta "
Men förgäves med försöken
Han får inte ens se röken " " "
Av ett enda fel på fröken

Doktorn säger arg o bister " "
Vet ni själv var felet sitter " "
Lilla Rosa stackars snärta
Med ett utbryt av stor smärta " "
Pekar endast på sitt hjärta

Se, det var ju häromdagen " "
Jag gick ut med herr Lund i hagen " "
Som vi gick där och promenera
Började han mej att kurtisera " "
Men så var det inget mera

Doktorn genast ordinera " "
Att man bröllop fick celebrera " "

Älskarens hemkomst

Melodi: Lejon bruden

1) Det doftar av blommor i sommarklädd skog
Och fåglarna sova så långt ute bo
Och månen han blänker så vacker och rund
Och stjärnorna tändas i skymningensstund.

2) Invunder den åldriga eken vid ~~strid~~ strand
Där sitta två vänner med hand uti hand,
Han smeker så ömt hennes ljusbruna hår
Och sade: min vän snart ifrån dig jag går.

3) Till Australiens guldland se dit står min håg,
Att finna min utkomst där kanske jag får,
Sen reser jag hemåt till Sverige igen
Och firar vårt bröllop och sätter vårt hem.

4) Den Jungfrun hon trycker sig intill hans bröst,
O, Alfred, blir hemma, jag får ingen tröst;
Om du från mig reser, du överger mig
Och väljer en annan i stället för mig.

5) Nej aldrig i världen, vad som händer än,
Så sviker jag icke min älskade vän
Så vidt det mig lovar att ej glömma mig,
Så slacknar nog aldrig min kärlek till dig.

6) Sitt avskid han tager i lövriker lund,
Sen skiljas de båda i midnattens stund,
Han tänker på henne med sakrad i bröst,
Hon tänker på honom men finner ej tröst.

7) Till främmande länder han genast bortfar,
Till rikare nejder än hembygden har,
Med vemodigt sinne på havet han ser
Sitt fosterland sjunka vid synranden ner.

8) Fem år var han borta och rikedom fann,
Bland främmande folk han erfarenhet vann,
Han tänkte så ofta på vännen så här
Därhemma, om hon honom trogen är.

9) Till hemmet han kommer en afton ohänd,
Han var inte väntad att hemkomma än,

Han satte sig vila på kyrkvallen grön,
Såg solen sig sänka i kvällen så skön.

10) Han tänkte på mötet med vännen så kär,
Hur glad han då bliver när hon ser mig här,
Så drömde han ensam i kvällsolens glans,
Och såg uppå gravar som nära han fanns.

11) Han ser uppå graven som närmast han är,
På korset, det svarta, ses inskriften där,
Med bokstäver vita som nyfallen snö,
Sen börjar han undra vem där ligger död.

12) Han går intill graven, på blommor så rik,
Men plötsligen bliver han blek som ett lik,
Med vidöppna ögon tillbaka han far,
I graven låg vännen som han älskat har.

13) Mitt kärnadsmod sjunker i graven med dig,
Med vemod han viskar så stilla för sig.
Mitt hopp det har slocknatt lik solen så blid
Som sjönk uti västern i aftonens tid.

Nu får du kalla bröllop med kärasten din,
Nu får du blod i bägaren i stället för sött vin.

9) När Maria såg sin fader, så där bestänkt med blod
Då börjar han att blekna, men fattar även mod.
Hon såg sin kärast blöda, hon såg var kniven satt
Hon togs den ofärfärad och gömde som en skatt

10) O! fader, hör en sista bön från dotter din,
Lägg mig i sjömans kista, lägg mig vid sjömans sin
Nu sörjer jag ej mera för någon vän åt mig,
Nu slutas mina dagar, nu dör jag gladelig

11) När som den skönа flickan de orden hade sagt
Då tog hon fram den kniven hon uti barmen lagt
Den stötte hon i bröstet, sjönk ned vid sjömans sin
Ej fadrin det kan hindra kar först han skyndar dit

12) Till Strasburga kyrka de båda fördes hem,
Och klädda uti silke som kungen skänkte dem
Och uppå deras armar låg vackra silket röft
Men ingen kunde säga varav de hade dött.

13/ Men bakom deras kista, där stod en kista svart
Vari den grymme fadern nu genast lagdes vart,
Med kniven uti handen till varning för en var
Som nekar sina barn den de utkorat här.

Backagården i Ullstorp
G.E. Österlund

Brännvins-visang.

I Bland fyllda glas o flaskor jag satt så nöjden
Då diktade jag en liten enkel sång
Ja denna sang den passar bra bland fyllda glas
o flaskors klang
Skål! kamrater nu är jag inte lang.

II Om morgon när du vakna o strax vet sången går
Gör du fram till skåpet där som flaskan står
Tag dig ett rus om morgonen och åter ett om kvällen
Ja så lever du så bekvämlig o säll.

III Om tiden den blir lång, tag då flaskan till dig som vän
Blir den tom så fylla den igen

Så dig sedan nöjd i ett jämnt tillstånd lag
Tag humöret glatt o. sug bröd natt o. dag.

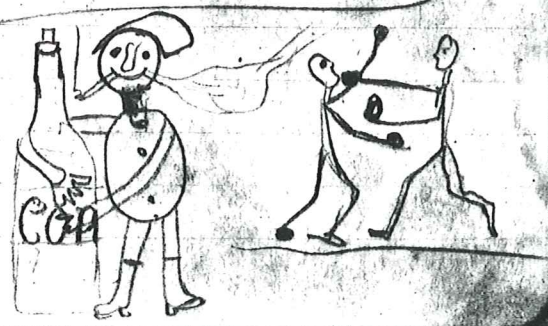
IV Om fjällan dig besviker o du får sammetskval,
Då har du inte något annat val,
Än att dränka dina sorger i en liten brännvinsskål
Och humöret du genast återfår.

V Och när du blivet gammal så där en sjuttio år
Och du med dina ena fot i graven står.
Då tager du ditt sista rus och salig blir din själ
Och av flaskan du har ett ömt farvät.

Killebäckstorp pr. Grevie
den 5/1 1919

G. E. Österlund

A:o 19 Svenske Soldaten.

I Här skall ni se en grabb som gör sig kul i kramens hö
Som lik en kommendör
Han göra sitt kommör.
Som med sin kalv på ryggen går och sliter makadam
Och som kan baga fienden både bak och fram.

Refr. Jaderullan, jaderullan
Så är krigarlivets gång
Åt din sluring, sjung o. kalla
Så blir tiden ej så lång.
Dessemellan, gå till fjällan
Slurig takt och långa steg
Lever livets glada dar
Tager då och då en kles
Krigarn går, med glatt humör.

II Jag undra första gången, då min uniform jag fick
I fall jag skulle me',
Som clown på varité.
Med den en bryan kort och med den andra bryan lång

Och rock som rymmer hela batteriet på en gång.

Refr.

III I dessa motbakstider är det svårt att få en krök
Men inte hindra de
Att mössan gärna är sne
Och fastän jag mig vänder både helt och höger om
Så flyttar inte stövlarna sig ens ett enda hum.

Refr.

IV På sill och gröna ärter vi rätt ofta festligt tra
Och fläsket det är bra
Föröks för stövlarna
Det tycks ibland som mjölken, ack, nu valkas mumien min
Polv är i Tibet varit, liksom lille Sven Hedin.

Refr.

V Båd middag, kväll och frukost tär man mättighetens dygd
Och nyttan av att slåss
Var måltid visar oss
Som hörer sej, soldaten bör alltid i faran stå
Och emot spinkesillarne uppträda comme il faut

Refr.

VI. Nu ska' man kunna mycket för att värna kung o' land
Man måste räkna rätt
Och sy o stoppa nätt
Och stackars de som ej förmå att bädda snarkofag
Dar kunna inte räkna på en enda permissdag.

Refr.

VII. På order utav alla slag rakt ingen ända är
Man kan för disciplin
Knappt hålla sig för grin
Man kommenderas vända sig på många hundra vis
Och håret ska' va' stubbat liksom svansen på en gris.

Refr.

VIII Och när sen efter dagens slit man längtar vila ut.
Vid sängen skall man då
I timmar uppställd stå
Jag undrar blott om inte snart man ligga skall giv akt
Och snarka sen man slumrat in, med prussiesion och takt

Refr.

IX Ja, en och annan gång förstås man haver permission
Då för att roa sej
Man lodar på galej.
I sina granna knappar och sin bästa uniform
Man går och mallar uppr sig och tak alla kvinns med storm

Refr.

X Bland alla glada dagar gladast kovans namnsdag är
Den dagen har man kär
Långt mer än andra här
Som förrtids bajsera hämtar glatt till Walhalla vi gå
Där sorgerna vi dämpa med en nubbe eller två.

Refr.

XI Och när sen dagen kommer, då som vi ska' resa hem
Du stora sköna dag
Till oss ett gott behag
Då orderen den lyder: "Alla karlar kappsäck tag"
Och hela batteriet gnolar muntert liksom jag.

Refr Här man käkat, sill och slurins
Exercerat och gått an'

Så befälet bett var morgon
Gud bevare kung o land
Nu vi reser hem till fjällan
Ahjöss, fjolanta båten går
Från krigaslivets dar
Har man blott humöret kvar
Ohjo Ohoy. Ohjo Ohoy.

Kristianstad den 4-3-20.
Artilleristen.
N:r 35 Österlind

N:r 25. Brusande Vågor

I Stormen hörs vina vågorna brusa
Snövita skummet väkes mot strand
Måsarna skrika granarna susa
Runt omkring hyddan nere vid strand
:|: Men invid hyddans dörr
Står Anna nu liksom förr
Söker med blicken brusande väg :|

II Med tår i ögat sorgset hon klagar
Ungdomens hopp från mig haver flytt
Rätt nade bliver snart mina dagar
Glädjen för mig i sorg sig förbytt
:|: Har då det villande hav
Bäddat min älskades grav
Frågar hon sorgset brusande väg :|

III Arvid säg kommer aldrig da åter
Har du en mö i främmande land
Jag vill ej tro det förrän jag gråter
Att du har slitit kärleken band
:|: O, skynda, o, skynda o kom
Och till din flicka vänd om
För mig till vännen brusande väg :|

IV Så kännes klagan föras av vinden
Men vad är det en vilja kanske
Rodnaden stiger hastigt på kinden
Snövita segel tror hon sig se
:|: Är det min käraste vän
Som vänder åter igen
Stilla mitt hjärtas brusande väg :|

IV.

Även de flyr i stugan vid stranden
Anna så lycklig känner sig där
Fastare knytes heliga banden
Utav en gosse älsklig och fär
:|: Ej till den brusande våg
Låg nu mer Arvids håg
Blott hos sin älskling lycklan han sög :|

Kristianstad d. 24-3-20
Artilleristen
№ 85 Österlind

№ 21

Stads-Resan.

Bredvid sin häst vid gränden
En gosse syntes stå
Han strök sin vän på länden
De frösо båda två
Ty solens gyllne pilar
Ej värmde luften mer
I kvällen kalla ilar, snöflingor föllo mer.

V.

Timmarna svåda skeppet är nära
Skymmet det yr kring darrande bog
Hur skall jag lyckan nu kunna bära
På en gång klagade hon och log.
:|: Arvid jag åter får se
Han skall mig kyssta och ge
Ge åt mitt hjärta kärlek o. frid :|

VI.

Stolt som en svan på gungande vågen
Skeppet sig närmar allt mer och mer
Susande vinden leker i tågen
Redan på däcket Arvid hon ser
:|: Sorg, fly nu bort ifrån mig
Ty på den blånande stig
Ser jag min Arvid komma till mig :|

VII.

Hjärtligt han sluter henne i famnen
Trycker på munnen en glödande kyss
Nu har jag kommit lycklig i hamnen
Brusande vågor plöjde jag nyss
:|: Anna nu vill jag i ro
Här med dig bygga och bo
Farväl jag tar av brusande våg :|

Med lass de kommit vedan
På morgonen till stan
De båda stått alltsedan
På öppna vedgårdsplan
Ty hästens grymme herre
Som just var gossens far
På krogen gått dess värre
Han dröjde ännu kvar.

De sågo på varandra
Det var som hästen tänkt
Du som här på han vandra
Gå och se på vad som hänt
Vår herre att förgäta
Att vi stå båda här
O intet ha' att äta
Fast hungern oss förtär

Och gossen lydde krogen
Den stumme vännens blick
Och bävande till krogen
Att söka far han gick

Förskräckt han syntes gänta
På dörren, kom nu far
Ty hemma de oss vänta
Snöyran den tilltar.

Stäng dörren pojkvask genast
Rör fadern rusig nu
Jag rår mig själv allenast
De efter hästen du
Jag svarar själv för risten
O Grälle skall nog få
Traktering utav pisken
Och det skall undan gå.

Med sorg uti sitt sinne
Gick gossen åter ned
Till hästen som stod bunden
O frös o svalt o led
Till skaypa nordanbyar
Sprang vinden hastigt om
O mön i himlens skyar
I stora massor kom

Ännu en gång till krogen
Dick gossen, kom nu far
Ty annars genom skogen
Oss Grälle aldrig drar
Han fryser så han skakar
Därute som han står
Och komma mamma vakar
Hon undrar hur det går

Följ gossen sade alla
Som Enne satte nu
Vad lyster du befalla
Tyst bonde vad vill du.
Du är ju överlastad
Men snart tog grälet slut
Och gossens far blev hastad
Bland gatans drivor ut.

Fast gossen honom hjälpte
På benen stå framåt
Den druckne honom stjälpte
Det var ett sorgligt stråt

Du kan förstå förrästen
Hur gången tog sig ut
Till genomfrusne kästen
De kommo dock till slut

Så värmdes djurets leder
Når drinkarn tömmen får
Och ander slag och eder
Det framåt vägen går
Tills ringlet uti klockan
Som under bingarn satt
Förkunnade i klockan
Uti den kemska natt.

Och snön i drivor yrde
Och kölden grep var lem
Man vet ej hur de styrde
De kommo aldrig hem
Man bor att fadern stjälpte
Och sedan når hans son
På benen honom hjälpte
Dick kästen därifrån.

Och sen när åter dagen
Gryning syntes stå
De gingo hela dagen
Att söka liken två
Till sist när stjärneblossen
Så himlen tänt sin brand
De funno liken, gossen,
Höll fogel faderns hand.

Och längre in i skogen
Den stackars Brudle stod
I selen ännu fogen
Med kallt och stelnat blod
Hans stelna ögon lyste
Så hemskt i månens sken
Att starka karlar ryste
I både märg o. ben.

№ 22

Per och Kristin

Jag gick ju så ensam en gång fallera
Och diktade min lilla enkla sång " "
Den som alla andra
Om flickorna den handla
Men vad skall man göra med de flickorna så små

Visan den började så här fallera
Att flickan hon en gång varit här " "
Men hon som alla andra
De gossarna hon klandra
Men vad skall man göra för de gossarna så små

Gossen han hette visst Per fallera

Hans efternamn jag ej vill nämna här fallera
Förstäss till hans äsa
Hon flickor hållit kära.
Men vad skall man göra för den käsaste då

Flickan hon hette ju Kristin fallera
Hon var alltid smyckad o. så fin " "
Och de som alla andra
Till prästen så de vandra
Vad skall man som göra för de två fallera

Till prästen de komma i en fast fallera
Och där de båda satte sen så fast " "
Kristin hon då lade
Sin hand i Pers och sade
Vad skall man nu göra för oss två fallera

Och gifta de bleva också fort fallera
Pelle bara blickade så stort " "
För honom så var det en
Intressant teater
Som spelats av konsten och Kristin fallera

En smekmånad skulle de visst ha fallera
Och därför de foro till en sta " "
Och där de fingo gå, gå
Men Pelle tänkte på på
Vad skall man nu göra för de små fallera

Skrivet Lon 9-4 1920

Gunnar Bergfeldt Österlund

Nr. 23 I fyllan och villan

Här i nattens sena timma
Månens strålar sakta glimma
Och i öster solens stimma
Börjar lysa fram så röd
Drar jag mig i lugn tillbaka
Till mitt lilla trevna fjäll
Där min fru, min kvinna väntar

30.

Redan snarkar bygg och säll.

Refr.

Svensson, du är full och galen
Skuhad är din höga hatt
Akta dig för bakruskvalen
Som dig gör i benen matt
Smyg dig hemåt lugn och stilla
Stör ej nattens djupa ro
Ty då kan det gå dej illa
Och du får i finkan bo.

Refr.

II Annu yr och vild av ruset
Dinglar jag på kryss mot huset
Där jag bor slächt är ljuset
I varenda fönsterrad
Nyckelknipparn skramlar hiskligt
Störd i nattens timma sen
Men fast låret krängler illrigt
Sjunger jag i månens sken.

Refr.

III Vingligt nyper trappan flyr jag
Tröttingen till vänster knyr jag
Men mot dörren till höger styr jag
Vafför vet jag inte nu
Svensson, stod det ju på plåten
Och jag klev väl sakta in
Jag var nöjd och storbelåten
Och jag sjung så glad i sinn.

Refr.

IV Tyst och stilla jag dörren stängde
Hatten jag på kroken hängde
Hem min rock och väst jag slängde
På chäslongen mjuk och fin
Sedan smög jag genom rummet
Fick mig mången stöt och törn
Stukade den ena tummen
Stört emot sängkammardörn.

Refr.

V Aj! Aj! Det gör ont i skallen
Efter denna lilla spralten
Men som spån himlen fallen
Stod jag där flat och stum
Jag var hammen till en annan
Det var inte mina rum

Svetten pärlade kring pannan
Och min ursäkt blev stum.

Refr.

VI Och där stod jag nästan naken
Och funderade på saken
Då jag fick en fot i baken
Ifrån husets herre vred
Jag kan inte redogöra
Om det hände mer min vän
Men jag skall då aldrig mera
Gå till fel adress igen.

ooo Refr ooo

Kristianstad d. 18-4-20
Artilleristen N:r 85 Österl.

N:r 93 Honolulu.

I Jag har runt i världen farit
Och som första styrman varit
I alla länder välkommen gång på gång:
Men jag trycker bäst om i söder
Där som solen ständigt glöder
Och där banjon klingar vid små negerbuttors sång

Refr.

I Honolulu
Går så mången racker ung Lulu
Med vita tänder och prunkar läppar:
Man får mycken kärlek röna
Av små negerbuttor sköna
Om man blott i det gröna
Vill dansa sjömansstepp.

II Med harmonikan på armen
Och med kärleksglöd i barmen
Vi lämna skutan och gå i land:
Och små negerbuttor räcka
Små armar till oss räcka
De vilja dansa på Honolulu strand.

Refr.

III Under palmer sen vi sitta
Och på månuppgången titta

I sjuv berusning, sällhet :,: utan namn :,:
Och i stundens heta lycka
Negerälsklingen vi trycka
Med starka armar i vår svenske sjömans famn

Repr.

IV Men där ute finns det starka
Neger som kan slås och sparka
Om vita massa, tar han svarta vän :,:
Det står ännu klart i minnet
Hur vi klädde in på skinnet
Av vilda bästar; våra negertuttors män.

Repr.

V Glada äro alla tankar
När vår skuta lättar ankar
Och ställer färden mot väst :,: posterlandet :,:
Men i Honolulus öknar
Gå nog än små negerpöknar
Och sakna svenskan som deras hjärtan satt i brand

Repr.

Kristiansund den 18-4-20

Artilleristen No 85 Österlund

No 24 Farmareflickan

I Han sjöng överallt samma visa,
Att landet är sämre än s:tan,
Men i kan blott städerna prisa,
Som ej vid nåt annat är van,
För mig blir det ödsligt att blicka,
På gatstenar, gavlar och hus.
Ty jag är en farmareflicka
Som föddes till grönska och ljus.

II När stads borna drar sig i sängen,
Förkrympta till kropp och till själ
Då driver jag korna på ängen
Då ser jag hur solen går upp
Den renaste luft får jag dricka
Den skönaste blomdoft därtill
Ty jag är en farmareflicka
Ej byta med någon jag vill.

III Se solen i purpröda skyar
Den sprider sitt himmelska ljus
Den strålande dag sig förnyar
Vid vindens melodiska sus
God morgon små blommorna nicka
Små fåglarna sjunga det käckt
Åt mig lilla farmarefflicka
I tidiga morgonen väckt.

IV Vad skulle jag göra i staden
Dess trång skulle kväva mitt bröst
I skogen bland blommor och bladen
Förnimmer jag friheten röst
Kan glatt emot himelen blicka
Ty frihet är arbetets lön
Och glatt som en farmarefflicka
Jag beder var morgon min bön.

V Ja gosse jag har skall ni veta
Så vadrar och solbränd i kryn
När vi två tillsammans arbeta
Hurra! då står glädjen i skyn

I hoppas om vår framtida lycka
I höst skall här köpa en farm
Och sluta sin farmarefflicka
Som nu till sin längtande barm

VI Så lever jag glatt mina dagar
Och längtar alls inte till stan
Jag sysslar i fält och i hagar
Och sjunger som jag varit van
Min sång om två ögon som blicka
Med strålande kärlek på mig
Mig lyckliga farmarefflicka
Strö rosor och sol på min stig.

Kristianstad d. 18-4-20
Artilleristen N° 85 Österlind

N:o 25 Sjömans-kärlek

I Sakta vi glida, ut på den vida
Skummande oceanen mot främmande land
Sjösen på stranden, vinkar med handen
Torkar med förklädesnibben sitt öga iblind

Refr.
Hi hej å hå, undan det går.
Vinden i segen leker
Far med en hälsning hem till min vän
Hi, hej å hå, vattnet kring bogen smeker
Färden rätter länge än!

II Sorgen den bränner, ännu jag känner
Kvar uppå mina läppar den kyss du mig gav
Står jag vid ratten, ensam i natten.
Är du för mig en blänkfyr på vilande hav.

Refr.

III Kära min jänta, visst får du vänta
Innan jag kommer åter till hembandets kust
Men du ej glömmer, troget du gömmer
Vinnen uti ditt hjärta i nöd o. i lust.

Refr.

IV Söta französkor, missor o. tyskor
Söka att till sig locka en sjöman så glad
Men negrinnor, kring konorn sjunger
Vårtekens röda, prålar uti varje stad.

Refr.

V Hemåt vi gunga muntert vi sjunga
Sången den klar vida bland klubban o. skär
Får vi nått kanten, far jag i famnen
Den utav alla flickor jag mest hållen kär.

Refr.

Kristinehamn d. 22-4-25
85. Österlind
Ture Ernst

N:o 26 Karlsborgs-visan.

I En visa jag vill sjunga
Om livet på Karlsborg
För där är ingen glädje, men heller ingen sorg
Repr: :/: För faderullanlej :/: etc.

II Om morgonen när soldr går upp så sund o. fet,
V Då kommer där en Fjäkel, som blåser i trumpet
:/: För faderullanlej :/: etc.

III När vår furir han vaknar han säger ju sson så;
Bli liggande i sängarna så skall ni kaffe få
:/: För faderullanlej :/: etc.

IV Sen dricka vi ju kaffe, med många vienerbröd;
Vi äta och vi dricka så vi håller på o. dö.
:/: För faderullanlej :/:

VI Sen ställa vi ju upp oss med barna i en rad
Och magen in o. bröstet ut och minen lagom glad.
:/: För faderullanlej :/: etc.

V Sen lägga vi ju på oss vår granna uniform,
Som tjusar alla flickorna, o tager dem med storm.
:/: För faderullanlej :/: etc.

VII Sen kommer ju kaptenen med svärdet i sin hand
Han säger: Gud bevare vår konung o. vårt land!
:/: För faderullanlej :/: etc.

VIII Så sen vi varit ute o. raskat några mil
Så möter oss befälet med hästar o. med bil
:/: För faderullanlej :/: etc

IX Och när vi varit ute och ridit tjäkligt raskt,
Så gå vi hem till löjtn. o. dricka hallonsaft.
:/: För faderullanlej :/: etc.

X Där efter slutad övning, då volan är oss kär
Så sjunger vi den psalmen, som refereras här
:/: För faderullanlej :/: etc.

XI Så går en dag än från vår tid
Och kommer aldrig mer

36.

Och är en natt med herrens frid
Till jorden sänkes ner
:: för fadderullanlej. ::
Men det gör heller ingenting
För här finns många fler.

Kristianstad d. 22-4-20
85 Österlind

Nr 27 Garnis-visan

I. På garnis vi har ett bevligt jäng. Fallera
Vi nio man vi ligga säng om säng. Fallera
Och sorger har vi inga, våra glada visor klinga
Ur vart hörn o. från varendaste säng. Fallera

II Och systern hon går söt o. rar. Fallera
Och hör hur de' s' må oss alla dar. Fallera
Med glada visor bara vi skynda oss att svara
Att vad sjukdom är, vi aldrig vetat har Fallera

III. Och doktorn var morgon grälgar gå. Fallera
Och se på våra kurvor hur vi må. Fallera
Har nog väntar vi skall nämna
Om att garnis vi skall lämna
Men har lurar sig och grundligt det ändå.

IV. För på garnis vi trivas och må bra. Fallera
Och allt för vår bekvämlighet vi ha. " "
Och vi nöjda är o glada, att vi slippa från att blada
Ha bekymmersfritt och lungt det varje dag. Fallera

V. Men vår glädjekälla sinas kanske ut. Fallera
Vi hörda bli på porten utan prut. Fallera
Och i dörrn hörs styckis viska
Garnis är ej till för friska.
Nu får det på' eran anmärkning bli ett slut. Fallera

Kristianstad d. 22-4-20
85 Österlind.

Hastigt, hårligt bliver det förvärst
Här som livet vid Vendes bliver trist
Här från Kristianstad vi resa i bur
Bero i bur ej naturr.

№ 28 Wart ska' vi gå!

I Ska du följa med på bio
För den börjar sju o tio
Det allra bästa är på ∫: Röda kvarn :∫
Men vi gå på Kosmorama
Ty där spelas kärleksdrama
I huvudrollen har vi William Hartz.
Vi gå på bio
Emellan sju o nio
spelas Är Douglas Fairbanks o ∫: William Hartz :∫
Men det kör ju lika bakymen
Att man lägger av hostymen
Följ med mej till vilda västern
Det är ett kärligt liv.

II Varje dag vi gå till staden
Vi åtföljs vaktparaden
Där vi får träffa vår ∫: lilla vän :∫
Och om kvan den är tryggad
Kon ju skaa ett hus vill bygga

Ej långt från staden, helst på egnahem.
I stan finns mången
Flicka, som oss hållen fången
Med sina blickar från ∫: ögon blå :∫
Vi gå sommar vi gå vinter
Uti de kärlekslabyrinter
De oss insprunnit de söta små.

III Alla hyresvärdar syra
Uti dessa tider dyra
Och hyran stiger mest ∫: hur av sten :∫
För att bliva mera trygga
Egnahem vi gå att bygga
Och för detta ändamålet är ingen sen
Ack Helgeåstaden
Är ändå charmant o bra den
Naturen gjort den på ∫: skönhet rik :∫
Den som disponerar liden
Där kan njuta fullt av friden
Och den kärligt friska luften ute vivat

Lydigen d. 31 Juli.
Wid Kungliga Mandels Ankomst till
Lydigen.
O. den längsta Lifstiden
att den i Lydig måtte lefva.

38.

IV

Nu på sistone jag gör en
Vers åt Ekblad, direktören
I våra lunden här vid tjäens skaml tj:
En eloge ifrån publiken
Som ej någonsin blir sviken
Där kan för sjuran och har trådarna i hand
I våra lunden
Är man ej vid sorger bunden
Där kan man njuta i tj: fulla drag :j:
Den som disponerar tiden
Där kan njuta utav friden
Och den härligt friska luften uti Tivoli

Kristianstad d 24-4-20

Jun E Österlund

Ekblad

№ 29 Kantarella

I

Uti Chakora där kvinnen gå bara
Där finns liten svat koloserad mö
Den barnasjälen i vår vit som snö
Och kottentotter o. andra forgotter
De smögo om nätterna kring hennes fält.
Och deras sånger de gödo gällt
Ref: O Kantarella min svarta brud
Vill du ej höra mej
Ska jag förstöra mej
O Kantarella sej inte nej
Du barn av öken sej inte adjöken
Att den som offrar allting för dej

II

Och Kantarella, hon hör hur de gnälla
Och sakta hon glider uti månens sken
Med gyllne ringar kring arm o. ben
Och svarta Jimmi som är lite dimmig
Med kepsen uti natten knyter hejmmens band
Där stjärnor lysa på öknens sand

39.

Refr. O kantarella min svarta brud
Din famn skall sluta mej
Om jag ej skall skjuta mej
O kantarella säg inte nej
Du barn av öken, säg inte adjöken
Att den som offrar allting för dej.

III Men i Chakiara där kvinnsen gå bara
Där kobjelen är lika skral o. liken som här
Och kantarella på nytt blev trär
Gav Jimmi katten o. flydde om natten
Och Jimmi med sin banjo fick se en ensam gå
Med viskyflaskan han spräder på
Refr. O kantarella min svarta brud
Du måste döda mej
Om jag ej skall döda mej
O kantarella säg inte nej
Du barn av öken säg inte adjöken
Att den som offrar allting för dej

Kristianstad d. 11-5-20
S. Österlund

d:o 30

Vårt Svärmeri.

Mac

I Josefinas papprar är
Både giriig rik och trär,
Vill ej ha med män att göra,
Som hans pängar kan förstöra.
Han vill Josefin skall dö
Som en gammal vresig mö.
Men på annat sätt
Slå'vi tolkat det,
Som kallas kärleksrätt
X Och annorlunda hå'
Vi tänkt att saken bå.
Refr: Wårt svärmeri är ömt och rent
Fast vi ibland bli ute sent.
Wår promenad vi aftast ställa,
Som fästfolk snälla,
Till parkallén
I månens ljus vi sitta där
Hon är mig mer än dubbelt kär
Där silvermånen lyser matt
Uppå min fästmö – min kära skatt

40.

II

Men svärmapparnas arga hot
Förde aldrig oss till bot.
Tvärtom kommo nästan vi i
Annan bättre harmoni.
Och varenda fri minut
Smögo vi i parken ut.
Och vi sutto där
Såsom unga plär
Där kärlekselden för.
Vi tänkte bott på
Hur vara'nn vi skulle få.
Refr: Vårt svärmeri; etc. etc.

III

Men olycklig kärlek kan
Lägga hastigt slut minsann;
Det kan komma små malörer,
Som idyllen helt förstörer.
Pappan hade fått bevis
För vår hemliga kurtis.
Och en vacker dag kom han åt ett slag
Och läste upp sin lag.
Vi hörde lugna på men ville sedan gå.

IV

Han var blind för lugn och frid
Det blev handgemäng och skid,
Fast han gammal var och grånad
Fick jag mången vacker blånad,
Flickan skrek i tårar brast
Och sprang hem med rysligt hast.
Och jag nästan tror
Att iväg jag for
Som körd av en motor.
Då kan det gå
Där svärfar man ej lyssnar på.
Refr: -

Kristianstad den 12-5-20
85 Östlund

Gunnar Östlund

41.

Mobiliseringssången.

1.

År 1914 vi väntade på den dan
Såsom de skulle klämta
På landet o i stan
Och mobiliseringsgrabbarna
Av fäbodarna togs adjö
Tra la, la la, la
Ska bära ilsken då

2.

Men det var ej så farligt
Som tidningarna skrev
Ty fram tog jag min ransel
Och mig i klumpen sedd
Jag skickades till ett artilleri
Som låg i Christianstad
Tra, la, la la la
Ja jag blev ängesgja

3.

Och snällan tog vi alltihop
I Lund på en termine
Och där blev mod i gossarna

Som själva Sven Hedin
Vi skjöt som idioter
För kung o krona land
Tra la, la la la
Men bulstren tåg på tand.

4.

Den första tiden kardes där
Ju ett sjukpack bues
Med lår liksom bränn vin
Och tala pakter mer
Och nån dom spela handklaver
Och nån dom spela på knalk
Tra, la la la la
Var roligt i vår baracke.

5.

Och kaptenen var vis men kinglatha mest
Den syddes på en tegelsten
I stället för en bäst
Och bärsken uti klackarna
Som liknade en bäst
Tra, la, la la la
Som så att de va bäst.

6.

Ja kläder föda å bygi
Det fick vi ju genåst
Fast ängakläna inte hade
Uxtet gav nåu gås
Ty dä va markaionien
I kidda å maddras
Tra la la la la.
Ty pan va den va vass.

7.

Nu ga vi hän å undra
Nä vi ska komma ut
Men jag tror nog vi klipper
Om den kan hålla tätt
Ty i det svenska fläcket
Dä växer en tikin
Tra, la, la la la
Och det är Svea Rikin.

8

Befälet igån överste å un liukoyad
Han va visst nyss kunstäppta
I gav Linna kospital

43.

Ja hän blir ingen reda
Förrän klinke blir general
Tra la la la la
Och jäg kan koyse ad

Christianstad d 12.5.28

Joh Elmer

Tunn i vi. 22/4 ch. III

Palens Drottning.

I

Med lågande kinder hon kastar
Ur valsen som nyss tagit slut,
En kappa kring axlarna kastar
Och skyndar i garken så ut.
Bakom henne hörs tonerna ljuda
Klart skiner salongen i ljus
Framför henne snöflingor falla
Och evigt hörs tonernas bus.

oooo

II

Vi flydde hon bort från de andra,
Vår balsalens drottning hon var.
Vart ämnar så ensam hon vandra
Förgäves, hon lämnar ej svar.
Bland hoprande drivor hon finner
Sin väg genom dunklet ändå
Tills mitt uti parken hon finner
En enslig och ändangömd strå.

III

Där står ju ett träd som hon känner
Till trädet hon tagit sig fram
Och pannan som febrerket bränner
Hon lutar mot isiger stam.
Två glödande läppar hon trycker
Mot isiga barken och ler
Ett namn hon nu lyckas knäcka
I snöglansens mattbleka sken.

IV

Hur ljuvt drog hon ej sig till minnes
Den vännen som det skrivit har
Hur ljuvlig hon då var till sinnes
En strålande majdag så klar

Hon minnes så väl varje skåra
Och drömmande såg hon därpå
Liksom för att barken ej såra
Hon kröt en förgätmigej då.

V

Den dess har hon aldrig fått skåda
Den plats där de mötte varann'
Ty ödet åtskilde dem båda
Vi är ett i försvann
Nu tillhör hon redan en annan
Och all hennes lycka har flytt
Hon lutar den brännheta pannan
Mot isiga barken på nytt.

VI

Ännu höres tonerna klinga.
Och dansen vill ej taga slut
Hon eldigt i valsen sig svingar
Med strålande blick som förut
Men björken där nere i parken
Står isklöjd på grenar och stam
Och vinden bortsopar från marken
Vart spår på den väg hon gått fram.

Fin. d. 30 maj 1925

Rosenbelupen hydda
eller
Rosa på Idas grav.

I

Rosenbelupen hydda står vid Hecklas fot,
Höga granar skydda den mot stormens hot,
Men därinne sorgsna minne
Säger storm en ros bröt av.
Än på strand vi finne kors på Idas grav.

° ° °

II

Alfred, skön som våren, drog till fjärran land.
Blek, med spridda hären, Ida gråt på strand
Då att strida, glöm ej Ida,
Hennes kärlek, hennes tro,
Sorgligt skall hon bida återkomstens ro.

° ° °

III

Året slöt sin bana hvenne gånger om,
Saknad blev en vana, ingen Alfred kom.
Van att lida, stackare Ida.
Dolde smärtan för sin far.
Kraft att emnam strida hennes fjerta har.

° ° °

IV

Snart från bleka kinden blomman flytt sin ros.
Så av sirocs-vinden härjas södrens ros.
Järfullt öga mot det höga
Fåfängt hjälper hjärtats bön
Frohet bätar föga. Falskhet blir dess lön.

° ° ° °

V

Enda dotterns smärta tär den gambles bröst,
Ömt hans fadershjärta skyndar att ge tröst.
Sörj ej Ida, till din sida
Snart jag Alfred återför.
Blott för din skull åda jag en vallfärd gör.

° ° ° °

VI

Ida gick till stranden lik en ensligt hamn,
Ritade i sanden mången älskat namn.
Morgondimma, middagsstimma
Suckande hon andas här.
Månens bleka skimma finner henne där.

° ° ° °

VII

Skyhögt böljan svallar över havets bryn,
Åskan ryskigt knallar, blixten delar skyn.
Skepp förstöras, nödrop höras,
Vraken slungas emot land

Och av vågen föras många ynglå strand.

Av förtvivlan slagen, Ida såg sin far,
Redan stumt för dagen gubbens öga var.
Dödsminuten är förfluten,
Döden redan kallar mig.
Alfreds tro är bruten, han har svikit dig.

Ku sin hand han lade i sin dotters hand,
Ett farväl han sade, gick till fridens land,
Döden svingar, mörka vingar
Med ett hemskt, ett smärtsamt ljud
Samma engel bringar Idas själ till Gud.

Förlöst den 30 maj 1920
Ek Österlund

Dans på logen.

Jag nu för er berätta vill
Om huru lustigt det gick till
När det var dans på logen, ve' skogen hos Jonas Dill,
Där svängde då i munter ring
Gossar och flickor kurtigt kring
Länaman han tog en chottis mä' skräddaren kling.
När gubbarna ska roa sej, fallera,
Blir det ho och hej, fallera
Hela natten lång.

Vördig prostinnan glad och nätt
Dansté me' klocharn en polkett,
Nämdeman stampa takten i akten så den blev rätt.
Nisse han tog sej en goldopp,
Viger och lätter i sin kropp,
Klacken mot själva baken på säj hasta opp
A glädjen stod ju högt i tak, fallera,
Mot sin egen egen bak, fallera, Nisse hållet takt.

46.

Skomakar - Olles halte jåg
Även man uti svängen såg,
Spelemän börja klinka, han linka må gladlig hög
Han kunde inte danza rak
Spelman va gamla knukten Spak,
Fjeilan inunder kahan och hållningen rak
Å han te spela denna natt, fallera
Va ja rent besatt, fallera, kan ni lita på.
o o o o o o o o

Sen för då skulle skojigt bli
Skulle man ha fyrverkeri,
Stjärnskott å sol de heter, raketer må svanras i.
Det uppå gjäser ej var brist
Skojigt det skulle bli helt visst
Fastän man ju det bästa ju får gömma till sist
Jag glömmer aldrig hur det gick, falle
Mycket skojigt fick, fallera, alla som va där
o o o o o o o o

Drörgen på stället, jo minsann
Han skulle bränna året, kan,
Men släppa fram en sådan de lådan går mej ej an
Päst man på logen svängde om,

Stjärnskott, raketer det ju kom,
På gamle spelman Spaker sprack rocken itu.
Där stod han med sin halva rock, fallera,
Men spela ändock, fallera, uppå sin fiol
o o o o o o o o o o

Uti den stilla lördagsnatt
Grabben han smyges som en katt
Fort genom mörka skogen från logen med nod så glatt.
Fjällan han under armen har,
Viskar: "Va du e söt o rar
Fort kjolen din fula märken av stjärnskott har."
Raketer, sol och stjärnskott smälle, fallera
På en enda kväll, fallera, den ej står emot.

Förslöv den 30. maj 1920.
Gabriel Österberg

Må ditt glada ungdoms hjärta
Alltid njuta fällheten
Tri från varje bitter smärta
Det dig önskes av en vän.
J.A.

Sandals kanon

En ynkelig visa jag önskar att sjunga
Med anda, med kraft och med själ och med lunga,
Med hjärta, med strupe, med röst och med ton,
Om en som blev tokig i Sandals kanon.

Det var just en flicka som bodde på söder
Som mistat båd fader och moder och bröder,
För alla var gångna till himmelens zon,
Precis som åt fanders herr Sandals kanon.

Och flickan på söder, hon hette Fredrika,
Hon plägade ofta i Dagbladet kika.
En dag var hon inne hos kökan i bön
Och då fick hon läsa om Sandals kanon.

Hon läste att den som sig ville begiva
Till Danviken, skulle ett slagfuvud bliva,
Om man blott sig ställde och tittade från bron
På båten som sprängdes av Sandals kanon.

Och flickan satt på sig den sötaste minen,
Och koftan och kjolen och så krenolinen.
Till Danviken tog hon sig sedan motion,
Men såg varken båt eller Sandals kanon.

Si saken var den, att mitt uppe i båten,
Så kom själva Siri och satt sig i båten,
Och folket därför i land måste rå'n,
Sen gav det på båten herr Sandals kanon.

Nör detta var gjort började mängden att hurra,
Och sedan så gick det precis som en snurra.
Att bära framåt uti likprocessionen
Min häst och båten och Sandals kanon.

Men flickan hon stannade vid korsgitatet,
Det var ju naturligt när allt gick så gabet.
Och ännu så står hon och tittar från bron,
Men slug blir hon aldrig på Sandals kanon.

Och denna här visan en smed haver diktat,
Som uti polisen för ölgud har plitkat,

För när han var ute och såg på kanor,
Då var han på kulan den dumma kalhon.

Förslöv d. 30 maj 1920
Ebb Ekerstedt

Lilla Lotten.

Jag skvallersjuka pungpus hatar,
Såd' lilla Lotten hörsom dåin,
Och aldrig händer att jag pratar
Om från då jag går ut i stan.
Nog är jag glad till båg och sinne
Och pratar när så faller för,
Men jag har vett att hålla inne
Med sådant som mitt hjerstkyn rör.

Min fru är inte just den bästa,
Nej, gu'bevare för ingen dal;
Men varför klaga på sin nästa,
Men är så när sina fel?

Och fast hon delar till mig tvålen
Och tråd och stoppegarn likaså
Och låser inne sockerskålen,
Jag säger ingenting ändå.

Och inte för att jag vill höra,
Men kan man tänka sådan sak:
Till Jul fick hon en krona låna,
Som jag ej fått igen ännu.
Herrn vigger utav sina vänner —
Mantro jag både ser och hör.
Men jag är inte den som ränner
Och pratar som så många gör.

Han ställer till kalaser dyra,
Ja till och med anordnar bal,
Fast inte man betalt sin hyra
På både två och bre kvartal.
I handelsboden skulden stiger
För varje dag allt mer och mer,
Men, som jag sade förr, jag tiger
Med vad jag hör och ser.

Med sämjan och med enigheten
Det är ej mera än det vill —
Och mannen den beskedligheten,
Jag vet han är att han är till.
Han bockar, när så sig fallet,
Uppläxa gubben med besked —
Men inte svinger jag med skvaller,
Det aldrig varit har min sed.

Och barnen, så de föra väsen —
Han värre ungar ej får se:
Den ena visslar "Marseljäsen,"
Den andra sjunger "Kalle P.",
För far och mor de inte äga
Så stor respekt en gång som — så ...
Men inte fått att jag vill säga
Ett ord om ungarna ändå.

Min anspråkslösa väg jag vandrar.
Den ljuvaste beskedlighet
Gjänaren sitt herrskap blandrar,
Det är det fulaste jag vet.

Jag är jag glad till höjd och sinne
Och gråter när så fallet för
Men jag har vett att hålla inne
Med sådant som mitt herrskap rör

Göteborg d 31 maj 1912
G. E. Österlind

Skeppet Skulda.

Varthän du stolte sjöman, varthän står all
Långt bort ifrån din flicka på havets kalla våg?
Vår kommer du tillbaka, du stolte sjömatros?
Du lämna skall din kulda vän din ömma kärlek nos

Men med till skeppet Skuldaby så vor skuta nonna
En unger sjöman ilar ifrån sin flickas famn.
Med tårar uppå kinden han gav sitt avskedsord;
Allt med den första kärlek när som han gick ombord.

På skeppet hyvas ankar och segel sättas till,
Det gäller nu ej längre i hamnen ligga still.
De vita segeldukar av vinden fyllas snart
Och Skulda plöjer vågen allt med en livlig fart.

Och resan gick så lyckligt långt till Ostindiens kust,
Bland alla sjömän var det blott glädje, liv och lust.
Nu vände de tillbaka och styr med säker hand
Blott en utav dem alla fick se sitt fosterland.

Ja, nu har himlen mulnat och vågor börja gå,
Får sjömän i sin ordning vid fall och brassar stå.
Då bjöd kaptenens stämma: nu börja segel fort
Och innan hans befallning, var allt nu redan gjort.

Och nu var innebärgad varenda segeldukt,
Men uti komma riggen hörs stormens vilda sjut.
Och vågorna de växa till en förfärlig höjd,
Försvannen var för alltid den raske sjömans höjd.

Men ännu lugn vid rodret där står en ung sjömän,
Han tänkte på sin flicka han har i Sveriges land.
Skall han ej mer få skåda sin vän och trogna mö,
För den har plöjer vågen och skall i havet dö.

En våg gick över skeppet och alla ropa nu:
Ack uti vågen sjunker kaptenens unga fru.
Kaptenen såg sin maka, när hon gick över bord,
Han fällde bittra tårar, ty sorgen den var stor.

En båt med sex matroser från Skulda föras ner,
De blevo alla borta och synes aldrig mer,
Ty båten den blev krossad utav en bölja vred
Som tog de raska männen i mörka djupet med.

Om hjälp men loch förgäves, de unga sjömän bad,
Men havets våg dem tystar och ryter sig orglad.
De sai sin hälsning sände hem till sitt fosterland.
De kämpade för livet, de stöbs i havets famn.

Kaptenen sade: gossar, blott lyd mig än en gång,
Nu se vi storden nalkas, vår tid blir inte lång,
Kom löf oss kapa riggen, hon rullar ganska hårt
Och stöta vi på grundet, så blir vårt öde svårt.

Och Skuldas master falla med ett förfärligt brak,
Där vågor skyhögt svalla utöver redlöst vrak.
Wad skall du sjöman tänka, när natten faller på,
Och ingen räddning synes så långt ögat än kan nå?

Den styrman uti havet uppå en planka drev
Den ende av dem alla med livet räddad blev.
Till dess han blev upptagen utav en engelsk brigg,
Som under stormen mistat en del utav sin rigg.

Den uti Sverige sörjer en flicka ömt sin vän,
Som böljan har bortrövat, hon får den ej igen.
Hon skall nog minnas ödet allt uppå Doggers bank
Där danska skeppet Skulda i vågor gick i sank.

Förslöv den 1 Juni
J. E. Österlind

Barndoms-Kärlek.

Barndomskärlek äkta finnes nog ibland.
Hon var bondedotter, bogarsson var han.
Wilken våda, dessa båda,
Han var fattig, hon var rik,
Hon vem kan väl såda lyfta ödets flik.

Från sin barndomsdagar älska de varann.
Ödets grymma lagar man ej undflyg kan.
Barnaåren, ungdomsvåren,
Deras kärlek spirar grön,
Ofta nog så får ens kärlek ingen lön.

Flickans far ej gilla kan ett sådt parti.
Mycket ont och illa gör han därutti.
Gossen, smärtan, ledo smärtan
Av sin första kärlekspryo,
Men i unga hjärtan finnes alltid hopp.

Fadern åt sin flicka andra planer har.

Sigfrid Olofsson
Olofsson

Pengar och han skicka just till gossens far.
Och vad händer, ödet vänder
Sig förrin man vet ordet av,
Fadern gossen sänder ut på vida hav.

Många år förflutit uppå tidens hav.
Flickan dock ej bruka löftet som hon gav.
Sången tvänne fadern henne
Sänkte gifta som han sågy
Med en som han tänkte skulle bli hans mågy

Frukten blivet mogen falla bruhar den
Flickan hon var trogen mit sin lilla vän.
Och för rästen, bröllopsfästen
Fadern gör, hon gillar ej,
När hon stod hos prästen svarade hon nej.

Förlåten denna sången och dess ekla ljud.
Snart för tredje gången skulle hon stå brud.
Vänner, fränder, fadern sänder
Bjudning till en bröllopsfäst.
Men det anländer en objuden gäst.

Med gästerna sig gläder brudgum uti sinn.
Då i salen träder nobel främling in.
Kärlekssröder, kinden glöder,
Uppå bruden nu igen,
Ty i dörren såg hon nu sin barndomsvän.

Kärleken den tände sig på nytt så mild
När hon uti spegeln såg sin älsklings bild.
Kärlekslamma med detsamma
Börjar röra underbar.
Den vän är densamma som i forna dar.

Bland andra gäster främlingen man ser.
Våra gamla präster skarp kritik han ger.
Han dem alla höres kalla
Dumma uppå många sätt.
De kan knappast läsa brudevigseln rätt

Gamle sockenprästen bjöds de var skam.
Främlingen för rästen guldmynt lager fram.
Alla höret: Om ni göret
Skänker jag det här med dog.

Prästen rår sig för'et att han sig bedrog.
Guldet nog bedrager med sin glans så fal.
Prästen genast tager fram sin retsad.
. . objuden bredvid bruden
Främlingen sig ställer nu
Prästen läser vigselakten för de bu.

Rätt till slut för rästen kyrkans man gör sitt
Men så säger prästen: "Nu är guldet mitt."
Främling tager bruden fager:
"Då ös åcksa detta mitt."
Bruden sken som dagen, hon var klädd i vitt.

Förväningsrogen skalla nyss mot taket höj.
Fråga köres alla: "Flicka är du nöjd?"
Bruden svara: "Snälla, rara
Vänner lyssna nu till mej:
Det så här får vara annars blir det nej."

Främlingen sig vände nu till flickans far:
"Minns ni vad som hände uti forna dar?
Av min fader, ung och glader

Blev jag skickad ut på har
Därför att ni honom tusen kronor gav.

Jag es dotter älskat ifrån barndomen,
Hon i forna dagar var min bästa vän.
Med varandra vi skall vandra
Inför världen, inför Gud
Gästen ni mig klandra är hon nu min brud.

Försörl den 2 maj 1920
Gunnar Österlund

Sätt i gång.

En fosterlandsförsvarare skall bli av varje man
Som framåt march förstår
Och så i ett förmår
Om man är halt och blind och dum och oförsvarligt lat
Då skjuter man gunås att fjära kronan som soldat

Refr. Men de dagar vi har för oss
De ju åcksa bogaslut

Och då skall där fjäkter i mej
Glada gossar tåga ut.
Hem till fjällar och kamrater
där på kort man allting får
Hem till fjällar sätt i gång
Sjunga livet glada sång
Sätt i gång, sätt i gång

Den första tiden får man lära hälsa med honnör
På vicekorporal, såväl som general
Och sedan får man lära hålla takten rätt i led
Och kulgevärs exis man också strax får börja med.

Refr. - - - - - - -

Precis när tystnaden den går i sängen skall en var
Och räkna nästa da, på en gång alla ska
Att följa denna ordning är för var och en nog bäst
Ty annars blir det lätt en dag i garska mörk arrest

Refr. - - - - - - - - - - - -

Systemet finnes överallt i hela Sveriges land
Det hindrar inte att, på sned man har sin hatt
Krutare i kronans tjänst man inte vara får
Och inte lälde man näst ont uti sitt korta hår.

Refr. - - - - - - -

Om sommarn dagar får man stå på heden i givakt
Man sig ej röra får om så myggen näsan flör
På vintern många dagar man kan hålla sig för skatt
Och värmare förutan detta tacke vare Kraft.

Refr. - - - - - - - - - - - -

På marcher och manöver som man ofta för sig har
Med kalven uppå ryggen man vandrar trögen trygg
Det gäller då att morska sig ut och blicken hålla klar
På folk kan se att man är till för fosterlands försvar.

Refr. - - - - - - - - - - - -

Vårt kompani skall gå i täten då det gäller slöss
Vi därför lärda är handtera vårt gevär
Då skall vi visa vi kan slåss för gamla Sveriges land
Och värda fienden dit man plär önska män ibland

Refr. - - - - - - - - - - - -

Snart skall vi ta adjö till brigadlivet glada
Då är det samt förvisst att ingen blivet sist
Att lämna in gevär och kalv och kläderna de grå.
Och med gejäck i hjärtan klar mot resan hemåt stå

Slutrefr. Bakom moss finns snart de dagar
Som så mycket myror satt
Ut kurvat på oss gossar

Under mångas, mångas hatt.
Det blir nog sen många stunder
Under skratt och mycket prat
Om de stora stora under
Och om kronans mushedunder
Som jag bes nu förvåt.

Den 3 maj 1926
Eg. Östenbäck

Bevärings-Visa

Kar morgon när som klockan slagit fem, fallera
Då skall vi upp med en sju-tjäkla kläm " "
Och den som inte upp på lystring kör " "
Med sabel man ur sängen horom för " "

Till horum upp vi ställas alla man fallera
Då skall man sjunga med fast man ej kan " "
Sen till vår gymnastik förutan prat " "
Vi ute bara skjortan rusa ut.

Så till vår mat vi ställas alla upp fallera
Då det serveras kaffe, sill som dopp " "
Och pluggar varma finns i överflöd " "
Ön kronans kask kan bör ej lida nöd. " "

För att matsmältning sedan kunna få fallera
Då ska vi ut på heden för att gå " "
På heden sen vi ständigt hålla på " "
Vi noggrann marcha i långsam takt får gå " "

Med näsan upp i vädret, baken in fallera
Gå rak i ryggen styvers som en pinn " "
För husan bövlar hörs kopralens sång " "
Vem lyfter bägge benen på en gång.

Nu är så på fälttjänstgöring vi få gå fallera
Var styva uti korken är vi då " "
Ty allt vad befälet säga kan " "
Att jag inte är nån förste man " "

Och sedan är ju matpriset en och var fallera
Med sill och ärter nog kasernen dras " "

Och sen förutan krus, med fasligt stäng fallera
Envar får lydligt krypa i sin säng. " "

Till sist när som klockan bio slår fallera
Då går ett mummel hör ni bystnan går " "
Då med allt skrål och väsen är det täft " "
Vi ligger alla lysta knipa käft " ".

Förslöv den 3 juni 1920.

Gunnar Österlind

Ungkarlsvisa.

I
Är du glad är du ung
Glöm din lyra och sjung
Glader yngling du lever så säll.
Blir du gifter en gång
kommer barnskrik och sång
Wid din vagga att höras allt jämt

II
Och din kustra kanske,
Går och bligar på sne,
Så du knappast på höene törs se.
Därför gift aldrig dig,
Ty det medföljer strid
Och bekymmer de åhor alltjämt.

III
Att vara gift går väl ann,
första året minsann,
Men i längden är det svårt vara man
Men se ungkarlens liv
Fritt från båtor och kiv
Jag vill alltid ogifter bli

IV
Då kan jag gå på bal,
Utan allt förtal,
Och för damerna slå min kurtis.
Spela kille förvisst,
Vinna flickor till sist,
Finna nöjen på huseröe vis.

V

Och vid klang, glasens klang
Och vid skåkens tralang
Och vid damernas komplimang
Är du glad är du ung
Stäm din lyra och sjung
Glade yngling att leva så lätt

VI

Och på krogen vi gå,
Där små sigar vi få
Så länge som kova vi ha.
Men när kovan bar slut
Blir det längesen och ut
Och på gatan vi kramar till slut.

VII

Jag är visst inte full,
Fast jag ramla omkull,
Och lite livad gör alls ingenting
Tjo hur fan skall det gå
Här som jorden skall gå
På ett dygn hela axeln omkring

I Falkenäs den 20-7-20

85 Österlind

Från Exercistiden.

Korpral Frevlig står framför fronten, och instruerar en del beväring. Efter en ordentlig pris snus börjar han: "Hör nyss pojkar, när man ser på er skolan i icke blir sådda och blinka med öronen och rodna på ögonen, se morska ut och hängen inte näsa, är det någon som biter er, så heter det, bit inte igen, utan bär allt med tålamod. Hör nu N:o 10 där på högra flygeln: Vad heter översten? "Han heter Per Jönsson, korpral. — O, du långa torrskodda tjurskalle, har du sett när överste som heter Per Jönsson va? — "Nej, Frevlig — Jag vill inte höra "nej Frevlig", förbaskade kälkgroda, skall man svara förman så där, svara ordentligt eljest skall du åka in på grönadan. Kom till mig i morgon och svara mej ordentligt. Sitt ner! — N:o 12! Vad heter vårt gevär som vi begagna i svenska armen? — "6,5 mm. rackarns svår modell paris." — Du var mig en fin fågel du. — N:o 18 där! — 6,5 mm bössa modell 96 —

Då' va' mej jädingen om ni inte kan: 6,5 mm repetergevär modell 96. Nr 6 kan kan nu säga det efter, — 6,5 millionen gevär reparerat år 96. Sitt ned edra hundra miljoner åsnehuvuden. (Löjtnanten.): Hör nyss där kompanichef! Sverig tag och gå igenom för den om enskild ställning.

"Skall ske Löjtnant." Hör nyss era sovande åsnehuvud. Enskild ställning ser ut så här, fötterna lika bakåtvänd och med ett avstånd mellan dem motsvarande karlens längd. Benen något åtskilda och framåtlutande, knäna lika fördelade på båda benen och fötterna med sin bygnad vilande mitt över tåspetsarna, överkropp mitt under armarna och näpligt indraget, magen vid vänstra sidan innanför armbågen, armarna skall hänga lodrätt ner av sin egen tyngd. Likaså kroppen lodrätt mellan öronen och något lägre än dessa handlederna tillsammans, och fingrarna lite nyssåtvända, näsan något nyssåtvänd och mitt emellan ögonen, huvudet väl nyssburet något vridet lite till höger och vänstra ögat till höger blärg och högra ögat till vänster blärg - o. så skall ni skräcka nyss er ordentligt era förbannade såskogyar och inte stå som en konapojga in måndagsmorgon. Ledigt! höger, vänster om march.

Så går det till

Vendes den. 20-1-20

85. Österlind

1

Bevärings-Visa

Nu har det kommenderats formeringen till tåg
Gevären har placerats på axelns lilla våg
Och när vi sen marschera
Då vill vi de servera
En liten stunsn om veckans slit sen vi kom hit

Refr. Vi först omtala vill tjohej
Att vi är glada tolvor att gråta ej
Ty fick och höjd och flickorna
I Helsingborg vi äga.
Har vi det inte bra?

På måndan' ska' vi börja som veckans plågoda
Då har vi mycken smörja av allehanda slag
Vi vänningarna göra
Kan kunna lätt förföra
Betälet till att vacker bli då det går på snc

Refr. Sen söndagsbrallorna vi lagt
Till vila uti boden med säker vakt
Kan börjar trampa kedens grus

59.

Med sådan som ett minne, jo början den är gjo

På tisdan ska vi strida med blanker bajonett
Och ej på munnen vrida när stötar hagla tätt
Han måste tåligt kämpa
Och sorgen sedan dämpa
Med middan lilla vackra tålig uti vårt svalg
Ref: Och signalering ska vi ha
Och kunna signalera både ö. och a.
Och klockan se vi komm på
Nr 430 vår fotbollsman J. O. Knor

Sen kommer stora dagen då lappjunga stiga in
Kanhända blir det kragen kanhända lycklig jim
På permission ej länka
Och glädjen tåligt sänka
Skall alla de som riktat har upp på väggarna
Ref: Vid dörren får det ingen stå
Och göra något hm. hm.
Ty kanske då
Om vi därute skålar i en grakt
Det då tyvärr kanhända att vi få gå som vakt

Sen kommer ärtedagen med fläsk och pannarplåt
Det skrivet står i lagen att allting ska gå åt
På kaffet får vi vänta
Ty hon som skall det hänta
Det lycks som hon i sömnen (oj vad hon går)
Ref: En timma får man kanske stå
För att den röda lappen i handen få
Och lycklig den som kaffet får
En fem minuter innan vårt kära tapto gås

På predagsmorgon gluder nu ska vi stiga upp
På frukost vi ej bjuder med kaffe o. med dopp
Sen skall vi ut och skuta
Runt hörn o. alla knuta
Vid banan uti Norra-kärr ja Norra-kärr
Ref: Bland rå hörs pipans ljud
Och vi skall lyssna tysta till lagens bud
Gud hjälpe den som något sagt
Ty det tyvärr kan hända att det kan bli kontakt

Med calycyl vi smörja på bördan bladorna
Vår marsch vi sedan börja men rastos vill ej ha

Den smakar middagsmålet så bra som ~~[illegible]~~ alkoholet
Där klockan sedan slagit två vad gör vi då
Refr Jo, alla kläderna de tagas fram
De skola renas från ansas o. damm
Olycklig den som inte pushat har
Det då lyckas kanhända att han få stanna kvar

624 var har du min biljett
Jag resa skall till Tyra så gudaskön o. nätt
Så Guder mundra vången
Ni minns nog själv den gången
Ja alla pojkar på en gång stäm i vår sång
Refr Till Helsingborg vi resa nu
Och lämna lilla kaben åt sitt
7/2 han har oss sagt
Att bara skall stanna hemma
Som logementets vakt.

På morgon när jag vaknar ur Gjuva sömmen opp
Kamraterna jag såhnar som skrika skog nu opp
Av jag själv nu har befälet
Och av det enkla skälet

Jag kasse uppå sängen får oj vad jag mår
Refr Men klockan 9,35
Då båget ångar ut till vårt sommarhem
Vi följas utav hela stan
Och många flickor sucka ja fråga bara Svan

Om höst de ändå finno ty Deitrichstamnar kvar
Om än han skall tillbringa i buren några dar
Det är en gudagåva
Så' fenton att få sova
Om blott man slipper att bli störd ack i buren förd
Refr Ty följderna för sådant där
Det säger Solström Gjungman bevärligt är
Men fenton tagas alltings gott
I kvarti timman sov han
I Horsa kär på vakt

På båget resoneras vad skall vi ta oss till
En del skall disponeras och äta upp vår sill
En del skall gödsel köra
Men akta att den röra
Och sillastruparna de få uti vakten gå

Refr: Nu klippan har vi nått med last
Ty Skål han är med höjet en dyrbar last
Och om en stund på Ljungbyhed
Man skall passera vakten
Då får man ej va sned

Den nionde September du stora skönа dag
Då fatta vi med händer vår kappsäck över lag
6/14 Å. vi mena
Som äro kemiskt rena
Från Ljungbyhed till nästa då trettio dar vi får
Refr: Nu sluta vi med denna sång
Och alla glada tolvor på en gång
Ett lefve vi en sammar ta
För tolvte kompaniet
Som käcka pojkar har hurra!

Kristianstad den 19-8-20
85 Österlind

62.

Du är en guld och skogen vän jag köpas
att du blir det än vi gada vänner var
har och skall så bli i alla dar.
Okänd.

Gunnar Österlind

Gunnar Österlind

Klas Heid

Rudolf Olsson

Studentföreningen 85 - Österlind

Robert Olofsson
Frankenäs
99 Åshult

Pierre Lagerström
88 Gingsus
Wegeholm

Göre Nilsson
89 Wickelmsfält N:r 18
~~Torpet~~ Engelhalt

Karl Karlsson
101 Arneberg
Ekjö

Ernst Andersson
83 Mälle

Hergeir Andersson
107 Rusås N:r 1
~~Gjuvsen~~ Dan som äldst
Gjuvsen inom är jag
hem för återsina rätt.
Oland

N:r 84 Skalunberg
N:r Österbäck
Gunnar Erfrid Österbäck
Killbacktorp
~~Hyp Skalunberg~~
Grevie

63.